Súd:	Krajský súd Bratislava
Spisová značka:	6Co/112/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1011899177
Dátum vydania rozhodnutia:	16. 04. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Martin Murgaš
ECLI:	ECLI:SK:KSBA:2012:1011899177.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a členov senátu JUDr. Romana Bolebrucha a JUDr. Aleny Svetlovskej v právnej veci žalobcu: D. T., bytom T. Č.. X, S., zast. BAJO LEGAL, spol. s r. o., Astrová č. 2/A, Bratislava, proti žalovanej: SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, spol. s r. o., Panónska cesta č. 9, Bratislava, zast. advokátom JUDr. Rudolfom Adamčíkom, Liptovská č. 2/A, Bratislava, o ochranu osobnosti, na odvolanie účastníkov konania proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 31. mája 2011, č. k. 12C 83/2007 - 574, v spojení s opravným uznesením z 25. 8. 2011, č. k. 12C 83/2007 - 615, pomerom hlasov 3 : 0, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvého stupňa sa v napadnutej časti m e n í tak, že žalovaná je povinná ospravedlniť sa žalobcovi v časopise Plus 7 dní v dvoch po sebe nasledujúcich číslach časopisu tou istou hrúbkou a veľkosťou písma ako boli uverejnené napadnuté výroky a tým, že prvé ospravedlnenie je žalovaná povinná zverejniť do 7 dní od právoplatnosti rozsudku v tomto znení:

Vydavateľstvo Spoločnosť 7 Plus, spol. s r. o. ako vydavateľ týždenníka Plus 7 dní sa ospravedlňuje D. T. za výroky uverejnené v týždenníku Plus 7 dní č. 5 z X. X. XXXX v článku pod názvom „Č. I.“ a v týždenníku Plus 7 dní č. 6 z X. X. XXXX v článku pod názvom „A. pre „.“, v ktorých autorka článku Ľ. T. uviedla, že D. T. je nebezpečný recidivista, sebavedomý zločinec, známy kriminálnik, nebezpečný človek, a recidivista s primitívnymi spôsobmi.

Vydavateľstvo Spoločnosť 7 Plus, spol. s r. o. ako vydavateľ týždenníka Plus 7 dní sa ospravedlňuje D. T. za to, že v uvedených číslach týždenníka Plus 7 dní z X. X. XXXX a z X. X. XXXX zverejnilo meno, priezvisko a fotografie D. T. v súvislosti s tým, že D. T. je nebezpečný recidivista, sebavedomý zločinec, známy kriminálnik, nebezpečný človek a recidivista s primitívnymi spôsobmi.

Vo zvyšku napadnutej časti sa rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanej povinnosť ospravedlniť sa žalobcovi v časopise PLUS 7 DNÍ v dvoch po sebe nasledujúcich týždenníkoch časopisu tou istou hrúbkou a veľkosťou písma ako boli uverejnené napadnuté výroky s tým, že prvé ospravedlnenie je povinná zverejniť do 7 dní od právoplatnosti rozsudku a to uverejnením ospravedlnenia v týždenníku Plus 7 dní nasledovného znenia: Vydavateľstvo Spoločnosť 7 Plus, s. r. o. ako vydavateľ týždenníka Plus 7 dní sa ospravedlňuje D. T. za nepravdivý výrok uverejnený v týždenníku Plus 7 dní č. 5 z X. X. XXXX v článku

pod názvom „Č. I.“ a v týždenníku Plus 7 dní č. 6 z X. X. XXXX v článku pod názvom „A.Ž. pre „.““, v ktorom autorka článku Ľ. T. tvrdila, že D. T. si objednal vraždy iných osôb. Vydavateľstvo Spoločnosť 7 Plus, s. r. o. ako vydavateľ týždenníka Plus 7 dní sa ospravedlňuje D. T. za to, že v uvedených týždenníkoch Plus 7 dní z X. X. XXXX a X. X. XXXX zverejnilo meno, priezvisko a fotografie D. T. najmä v súvislosti s tým, že D. T. si objednal vraždy iných osôb. Žalovanej uložil povinnosť v súvislosti s ospravedlnením na prvej strane časopisu Plus 7 dní uverejniť výrok znenia: „Ospravedlnenie D. T. na strane _____“, v ktorom zároveň uvedenie číslo strany, na ktorej je uverejnené ospravedlnenie. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že X. X. XXXX bol uverejnený v týždenníku Plus 7 dní č. 5 na str. 38 - 40 článok pod názvom „Č. I.“ a v týždenníku Plus 7 dní č. 6 z X. X. XXXX na str. 120 - 122 článok pod názvom „A. pre „.““, ktorých autorkou bola Ľ. T.. Pri obidvoch článkoch bola uverejnená fotografia žalobcu, pri prvom s jeho podobizňou tváre a pri druhom aj s fotografiou celej postavy. Žalobca namietal, že autorka článku nerešpektovala prezumpciu neviny, ale postavila článok na prezumpcii žalobcovej viny a nepravdivými, resp. neúplnými a neobjektívnymi informáciami ovplyvňovala verejnú mienku v žalobcov neprospech s cieľom ho očierniť v očiach širokej verejnosti. O žalobcovi tvrdila, že je nebezpečný recidivista napriek tomu, že všetky tresty žalobcu boli v čase uverejnenia článku zahladené a na žalobcu sa má hľadiť ako na nevinného. Žalobcu autorka označila ako nebezpečného a pritom neuviedla, akých trestných činov sa dopustil a teda neumožnila čitateľovi si urobiť o žalobcovi svoj vlastný pohľad k takémuto označeniu. Uverejnené články pôsobili aj na známych žalobcu veľmi negatívne, znevažovali jeho osobnosť a sú tendenčné. Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k závere, že žaloba je dôvodná len čiastočne. Autorka článkov v rozpore so zásadou prezumpcie neviny opakovane tvrdila, že žalobca si objednal vraždy iných osôb napriek tomu, že trestné konanie vo veci objednania vrážd nebolo ešte právoplatne skončené a žalobca za tento trestný čin nebol v čase uverejnenia článkov právoplatne odsúdený a preto žalovanú v súlade s ust. § 13 ods. 1 Obč. zák. zaviazal na satisfakciu - ospravedlnenie sa žalobcovi za takéto tvrdenie a zverejnenie fotografie žalobcu v súvislosti s týmto tvrdením. Súd prvého stupňa žalobu vo zvyšnej časti zamietol, keď namietané časti článkov, kde autorka žalobcu hodnotila ako nebezpečného recidivistu, sebavedomého zločinca, známeho kriminálnika, nebezpečného človeka, recidivistu s primitívnymi spôsobmi posúdil ako hodnotiaci úsudok autorky článkov, ktorý vyjadroval jej subjektívny názor, ku ktorému dospela na základe získaných informácií a vlastného úsudku. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že sa nejednalo o neoprávnenú kritiku, pretože vychádzala z pravdivých skutočností a podkladov. Súd prvého stupňa mal za preukázané, že žalobca je výbušnej povahy, často používa vulgarizmy, za určitých okolností je agresívny a v niektorých ľuďoch svojím správaním vyvoláva strach a obavy, keď žalobca sám v konaní potvrdil, že bol v minulosti viackrát súdne trestaný a to aj za násilnú trestnú činnosť. Súd prvého stupňa podľa opisu z registra trestov zistil, že žalobca bol trestaný aj po roku 1989 a preto mal za to, že označenie nebezpečný recidivista v danom prípade je potrebné posudzovať v širšom slova zmysle a nie len z hľadiska trestnoprávneho. Súd prvého stupňa výsluchom svedkov zistil, že ani jeden zo svedkov nepotvrdil, že po uverejnení článkov by došlo k zmene vzťahov medzi nimi a žalobcom, resp. že by výlučne uvedené konkrétne články znížili dôstojnosť a vážnosť žalobcu v blízkom okolí alebo verejnosti, keď viacerí svedkovia vypovedali, že článkov o žalobcovi bolo uverejnených viac. Súd prvého stupňa mal za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a preto má náhradu nemajetkovej ujmy nepriznal. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O. s. p..

Proti výrokom rozsudku súdu prvého stupňa,, ktorými bola žaloba zamietnutá v časti ospravedlnenia a v časti náhrady nemajetkovej ujmy do výšky 70 000 eur a proti výroku o trovách konania, podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel. Uviedol, že sa nestotožňuje s právnym posúdením súdu prvého stupňa, podľa ktorého sú tvrdenia „nebezpečný recidivista, sebavedomý zločinec, známy kriminálnik, nebezpečný človek, recidivista s primitívnymi spôsobmi“ iba hodnotiacimi úsudkami autorky článku, nakoľko sa jedná o hrubo difamujúce informácie, z ktorých jednoznačne vyplýva, že ide o skutkové tvrdenia, nakoľko nepripúšťajú žiaden hodnotiaci úsudok. Mala za to, že pojem „nebezpečný recidivista“ súčasná trestnoprávny terminológia nepozná a ide o také tvrdenie, ktoré je spôsobilé privodiť mu ujmu v spoločnosti, spočívajúcu v zavrhnutiahodnom správaní ostatných členov spoločnosti, ktorí sa prirodzene bránia pred akýmkoľvek kontaktom s osobou označenou ako recidivista s prívlastkom nebezpečný. Taktiež mal za to, že je irelevantné, kedy a za akých trestný čin bol súdne trestaný, keď určujúcim faktorom je, že všetky predchádzajúce odsúdenia boli zahľadené. Nesúhlasil s argumentáciou súdu prvého stupňa, že skutkové tvrdenie „nebezpečný recidivista“ je potrebné posudzovať v širšom kontexte a nie len z hľadiska trestnoprávnej roviny, keď účinky vyplývajúce z inštitútu zahladenia majú

dopad do všetkých spoločenských sfér. Obdobne je nutné pristúpiť k hodnoteniu tvrdení „sebavedomý zločinec, známy kriminálnik, nebezpečný človek a recidivista s primitívnymi spôsobmi“, keď tieto tvrdenia všeobecne v očiach laickej verejnosti vzbudzujú pohoršenie, resp. strach. Uviedol, že cieľom článku v časopise by malo byť informovanie verejnosti so zachovaním zásady prezumpcie neviny a nie tvrdiť o ňom také informácie, ktoré ho odcudzujú na okraj spoločnosti. Zdôraznil, že nie je osobou verejného záujmu, nezastáva žiadnu verejnú funkciu, nepôsobí v šoubiznise, ani nie je záujem verejnosti na jeho medializácii v súvislosti s výkonom jeho funkcie, resp. jeho aktivít a jeho čiastočnú medializáciu spôsobili niektoré „bulvárne“ média škandalizáciou jeho osoby v súvislosti s trestnými konaniami vedenými voči nemu. Považoval za absurdné odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa v časti náhrady nemajetkovej ujmy, keď svedkovia potvrdili, že predmetnými článkami boli pobúrení, resp. že ho ako „nebezpečného recidivistu, známeho kriminálnika, či nebezpečného človeka“ nepoznajú, pričom zmena vzťahov nie je jedinou skutočnosťou preukazujúcou značné zníženie jeho dôstojnosti, resp. jeho vážnosti v spoločnosti. Mal za to, že podstatnou skutočnosťou preukazujúcou zásah do jeho osobnostných práv je to, že svedkovia potvrdili, že čítali články, ktoré sú predmetom konania a ich obsah si pamätali, vedeli ho interpretovať a pôsobil na nich poburujúco. Uviedol, že za značné zníženie dôstojnosti fyzickej osoby v spoločnosti sa považuje taký zásah, ktorý by vzhľadom na jeho intenzitu, rozsah a trvanie vedúce k zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti pociťoval ako závažný každý, kto by sa ocitol na mieste a v postavení dotknutej osoby a za takúto ujmu sa spravidla považuje ujma spôsobená masovokomunikačnými prostriedkami, ktoré majú v laickej verejnosti široký ohlas. Zásah spočívajúci v tvrdenej, avšak právoplatným rozsudkom súdu nepreukázanej trestnej činnosti zakladá nárok oprávnenej osoby domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bolo žalobe vyhovené a výrok o trovách konania, napadla odvolaním žalovaná. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie. Uviedla, že z listinných dôkazov vyplýva, že médiá sa od roku 2005 venovali nielen sporom o „U.“, ale že sa predovšetkým zaoberali prípadom podozrenia z prípravy vraždy viacerých osôb, na ktorej sa mal žalobca podieľať ako objednávateľ. Z listinných dôkazov je zrejmé, že polícia poskytla médiám rozsiahle informácie o tom, že žalobcu odpočúvala, sledovala a nakoniec spoluprácu s osobou, u ktorej si mal žalobca vraždy objednať zatkla žalobcu po tom, čo žalobca odovzdal za políciou simulované vraždy 250.000,- Sk osobe spolupracujúcej s políciou a objednal si u tejto osoby ďalšie vraždy. Médiá od roku 2005 informovali o tom, že žalobcu prokuratúra obžalovala a že je vo väzbe. Uviedla, že autorka v článku I. netvrdí, že žalobca je trestne zodpovedný, popisuje len konanie žalobcu vychádzajúc zo zistení orgánov činných v trestnom konaní, pričom toto konanie už bolo predtým verejnosti známe z rozsiahlych popisov v iných médiách. Článok II. vyšiel po prepustení žalobcu z väzby a hlavným motívom článku bolo prepustenie žalobcu z väzby, čo vzbudilo rozruch médií a tým aj verejnosti spočívajúci v úvahách o dôvodoch nečakaného prepustenia z väzby a autorka poukazuje na možné súvislosti s poznámkou žalobcu, zistenou z odposluchov polície, že „M. Š. A.Q. C. pre O., X. „. pre A.““ a že o týchto osobách tvrdil, že sú vysoko politicky postavení. Autorka tým naznačovala, ako jednu z verzií aj možnosť, že nečakané prepustenie žalobcu z väzby môže mať príčiny v politickom, resp. mocenskom vplyve nejakých vysoko postavených osôb. Preto článok II. má nadpis „A.Ž. pre „.““. Mala za to, že zverejnenie mena a priezviska ako aj podobizne žalobcu nebolo neoprávneným zásahom do jeho práva na ochranu osobnosti, keď žalobca bol v čase zverejnenia článkov osobou verejného záujmu práve v súvislosti s „rašeliniskom“, o ktoré bojovali v súdnych konaniach so žalobcom viaceré subjekty. Navyše žalobca bol v rozhodnom čase už takmer dva roky osobou verejného záujmu aj pre kauzu údajného objednania vrážd viacerých osôb. V rámci tejto medializácie už v týchto súvislostiach bolo meno, priezvisko a podobizeň žalobcu verejnosti známe, takže nebolo spôsobilé privodiť žalobcovi nejakú ujmu na cti, vážnosti či dôstojnosti v spoločnosti, teda na jeho osobnostných právach. Mala za to, že k porušeniu zásady prezumpcie neviny nedošlo, pretože žiaden z článkov neobsahuje tvrdenie, že žalobca spáchal trestný čin, resp. že je trestne zodpovedný, naopak z článkov priamo vyplýva, že žalobca je obžalovaný, trestne stíhaný, avšak nie odsúdený, dokonca bol prepustený z väzby. Informácia o tom, aké konanie mu pripisuje obžaloba, resp. orgány činné v trestnom konaní, nie je porušením zásady prezumpcie neviny. Zo znenia ospravedlnenia navyše vyplýva, že by sa malo jednať o jeden nepravdivý výrok, ktorý obsahujú oba články, ktorý je to výrok autorky, ako znel, však z rozsudku súdu prvého stupňa nevyplýva, nie je v ňom označený a nemôže to z ospravedlnenia zistiť ani čitateľ a preto znenie ospravedlnenia neplní ani funkciu primeranosti. Namietla, že rozsudok súdu prvého stupňa nie je riadny odôvodnený.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach, prejednal odvolanie podľa § 214 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

Sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti a mimoriadnu dôležitosť majú garancie poskytované v tlači. Zatiaľ čo tlač nesmie prekročiť hranice stanovené okrem iného v záujme ochrany povesti alebo práv iných, napriek tomu je na nej, aby oznamovala informácie a myšlienky verejného záujmu. Ak by to bolo inak, tlač by nebola schopná plniť dôležitú úlohu „verejného strážneho psa“ (rozsudok ESĽP Observer a Guardian proti Spojenému kráľovstvu). Právo na slobodu prejavu neplatí len pre informácie alebo myšlienky prijímané priaznivo, či považované za neškodné, ale aj pre tie, ktoré sú nepríjemné, šokujú, či znepokojujú štát alebo akúkoľvek skupinu spoločenstva. Navyše, sloboda tlače sa taktiež vzťahuje na preháňanie alebo dokonca provokáciu (De Haes a Gijsels proti Belgicku). Článok 10 Dohovoru však negarantuje úplne neobmedzenú slobodu prejavu aj vo vzťahu k tlači vyjadrujúcej sa o veciach vážneho verejného záujmu. Podľa podmienok odseku 2 článku výkon tejto slobody nesie so sebou „povinnosti a zodpovednosť“, ktoré sa uplatňujú tak isto na tlač. Z dôvodu „povinností a zodpovednosti“, neodmysliteľných pri výkone slobody prejavu, podliehajú garancie poskytované novinárom článkom 10 vo vzťahu k informovaniu o veciach verejného záujmu podmienke, že títo konanú v dobrej viere za účelom poskytnúť presné a spoľahlivé informácie v súlade s novinárskou etikou. Okrem toho sa vyžadujú špecifické dôvody na to, aby médiá boli zbavené všeobecnej povinnosti overiť skutkové vyhlásenia, ktoré urážajú súkromných jednotlivcov. Či existovali takéto dôvody, to závisí najmä na povahe a miere predmetného ohovárania a na miere, do akej môžu médiá primerane považovať svoj zdroj za dôveryhodný vo vzťahu k tvrdeniam (Standard Verlagsgesellschaft mbH proti Rakúsku). Je úlohou investigatívnych novinárov upozorniť na aktuálne javy, ktoré sú predmetom verejného záujmu, akonáhle sa o nich dozvedia (Campos Damaso proti Portugalsku).

Predmetné články uverejnené v časopise Plus 7 dní sa týkajú „sporu“ o U. v katastri obce Suchá Hora, v ktorom ústrednou postavou bol práve žalobca. O tejto záležitosti informovali rôzne médiá už pred uverejnením predmetných článkov a to najmä v súvislosti s tým, že žalobca si mal objednať vraždy viacerých osôb. Preto je odvolací súd toho názoru, že predmetné články informovali čitateľov o veci verejného záujmu a to napriek tomu, že žalobcu nemožno zaradiť medzi verejných činiteľov (napr. politikov).

V konaní bolo preukázané, že polícia poskytla médiám informácie o tom, že žalobcu odpočúvala, sledovala a napokon ho zatkla po tom, ako žalobca odovzdal osobe spolupracujúcej s políciou za simulované vraždy 250 000 Sk a objednal si u tejto osoby ďalšie vraždy. Na týchto informáciách polície v podstate autorka založila predmetné články. Napriek tomu však podľa názoru odvolacieho súdu výrazy použité v predmetných článkoch „nebezpečný recividista, sebavedomý zločinec, známy kriminálnik, nebezpečný človek, recividista s primitívnymi spôsobmi“ nie sú v súlade s novinárskou etikou. Použitie týchto výrazov v predmetných článkoch nebolo potrebné za účelom poskytnúť presné a spoľahlivé informácie. V dôsledku toho nebola dodržaná rovnováha medzi verejným záujmom na publikovaní inkriminovaných informácií a záujmami žalobcu. Samotná tá skutočnosť, že žalobca je podozrivý zo spáchania trestnej činnosti (objednávky vraždy iných osôb) nemôže byť podľa názoru odvolacieho súdu podkladom pre použitie takýchto výrazov na adresu žalobcu a to už aj vzhľadom na to, že žalobca doposiaľ nebol v súvislosti s touto trestnou činnosťou právoplatne odsúdený. Tieto výrazy sú však hodnotiacimi úsudkami, pravdivosť ktorých sa nepreukazuje. Preto nemožno tieto výroky označiť za nepravdivé, ako to žalobca požadoval v žalobe.

Predmetné články neobsahujú tvrdenia o tom, že by bol žalobca právoplatne odsúdený v súvislosti s objednávkou vrážd iných osôb. Autorka článkov v nich popisuje konanie žalobcu na základe informácií a zistení polície. Treba tiež vziať do úvahy súvislosť medzi oboma článkami, keď prvý z nich bol uverejnený pred prepustením žalobcu z väzby a druhý po jeho prepustení z väzby. Prečítaním týchto článkov teda čitateľ dostal informáciu o tom, že žalobca síce bol vo väzbe v súvislosti s objednávkou vrážd, ale z väzby bol prepustený a táto trestná vec teda nebola ukončená. Okrem toho, súd prvého stupňa nebol oprávnený urobiť definitívny záver o tom, či si žalobca skutočne objednal vraždy iných osôb. Takýto

záver môže urobiť iba súd v trestnom konaní, v ktorom buď žalobcu uzná za vinného zo spáchania trestného činu a uloží mu trest, alebo ho spod obžaloby oslobodí. Žaloba preto neobstojí v časti, ktorou žalobca požadoval ospravedlnenie za nepravdivý výrok, že si objednal vraždy iných osôb.

Obrazové snímky fyzickej osoby môžu byť v zmysle § 12 ods. 1 Obč. zák. urobené alebo použité len so súhlasom fyzickej osoby, ktorej sa týkajú. V prejednávanej veci nebolo preukázané, že by žalobca privolil k uverejneniu jeho snímok v časopise Plus 7 dní. Zákonná licencia upravená v § 12 ods. 3 Obč. zák. sa na prejednávanú vec nevzťahuje, pretože predmetné články nemožno považovať za tlačové spravodajstvo. To obdobne platí tiež pre právo na meno, obsahom ktorého je výlučné právo fyzickej osoby mať a užívať na svoje označenie meno, disponovať s ním a brániť tomu, aby niekto iný toto meno neoprávnene používal. Vzhľadom na to uverejnenie fotografií žalobcu v predmetných článkoch bez jeho súhlasu a to navyše v spojení s označením žalobcu za nebezpečného recidivistu, sebavedomého zločinca, známeho kriminálnika, nebezpečného človeka a recidivistu s primitívnymi spôsobmi, predstavuje neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu. Aj v tomto prípade však platí, že nie je dôvodná žaloba v časti, v ktorej žaloba poukazoval na výrok obsiahnutý v predmetných článkoch, že si objednal vraždy iných osôb.

Možno teda urobiť záver, že zo strany žalovanej došlo k porušeniu povinností a zodpovednosti, na ktoré viaže čl. 10 ods. 2 Dohovoru výkon slobody prejavu. Preto odvolací súd zmenil podľa § 220 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa v časti morálnej satisfakcie vo forme ospravedlnenia tak, ako je to vedené vo výroku tohto rozsudku. Z ospravedlnenia požadovaného žalobcom však súd prvého stupňa z dôvodov uvedených vyššie vypustil slovo nepravdivý a ospravedlnenie za výrok, že žalobca si objednal vraždu iných osôb a v tejto časti teda žalobu zamietol. V súvislosti s tým odvolací súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. výrok napadnutého rozsudku, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť v súvislosti s ospravedlnením na prvej strane časopisu Plus 7 dní uverejniť výrok znenia: „Ospravedlnenie D. T. na strane_____, v ktorom zároveň uvedie číslo strany, na ktorej je ospravedlnenie uverejnené.

Možnosť priznania peňažnej satisfakcie podľa § 13 ods. 2, 3 Obč. zák. predpokladá, že sa morálne zadosťučinenie ako primárna forma zadosťučinenia ukazuje v konkrétnom prípade preukázateľne ako nepostačujúce, takže stráca svoju účinnosť a funkčnosť. Táto nedostatočnosť morálnej satisfakcie musí byť z hľadiska intenzity, trvania, rozsahu a ohlasu nepriaznivých dôsledkov na postavenie dotknutej fyzickej osoby v rodine, v oblasti podnikania a pod. vždy bezpečne zistená. Musí ísť vždy o takú nemajetkovú ujmu, ktorú fyzická osoba pociťuje a prežíva - objektívne posudzované - ako ujmu v značnej miere. Nie sú preto v tomto smere rozhodujúce púhe subjektívne pocity dotknutej fyzickej osoby. Ujmu v značnej miere závažnú by preto musela pociťovať i každá iná fyzická osoba nachádzajúca sa v postavení a na mieste priamo dotknutej fyzickej osoby. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy § 13 ods. 3 Obč. zák. zakotvuje taxatívne dve kritériá a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy (čím závažnejšia je čo do svojej intenzity, rozsahu zverejnenia a ohlasu, ako aj svojho trvania vzniknutá nemajetková ujma, tým vyššia by mala byť suma peňažného zadosťučinenia) a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Podľa súdnej praxe sa musia vždy zisťovať okolnosti nielen na strane pôvodcu zásahu, ale aj na strane postihnutej osoby, konkrétne napr. aký je podiel samotnej postihnutej osoby na činnosti pôvodcu zásahu vyúsťujúcej do neoprávneného zásahu. Pokiaľ ide o pôvodcu zásahu, treba vziať do úvahy aj to, či z jeho strany išlo iba o určitú nedbanlivosť , alebo či naopak išlo o úmyselne, zámerne a cieľavedome vedenú snahu o škandalizáciu postihnutej fyzickej osoby.

Odvolací súd je zhodne so súdom prvého stupňa toho názoru, že žalobcovi nevznikol nárok na náhradu nemajetkovéj ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 Obč. zák. V tomto smere poukazuje odvolací súd najmä na to, že to bol práve žalobca, ktorý vo veľkej miere sám spôsobil záujem verejnosti o svoju osobu a má teda značný podiel na činnosti žalovanej, ktorá vyústila do zásahu do jeho osobnostných práv. Jeho konanie v súvislosti s rašeliniskom v obci Suchá hora bolo dlhodobo v centre záujmu médií, ktoré o tomto prípade informovali verejnosť a to už pred uverejnením predmetných článkov v týždenníku Plus 7 dní. Zoznam týchto článkov, resp. televíznych relácií je uvedený na č. l. 477 spisu. Z tohto zoznamu je zrejmé, že pred uverejnením predmetných článkov médiá informovali o celom prípade rašeliniska a údajnej objednávky viacerých vrážd spolu 27 krát v období rokov 2005 až 2007. Len samotný fakt, že žalobca doposiaľ nebol právoplatne odsúdený v prípade objednávky vrážd iných osôb, nemôže odôvodniť

priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Odvolací súd sa tiež stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal, že by morálna satisfakcia vo forme ospravedlnenia bola nepostačujúca z dôvodu, že bola v značnej miere znížená jeho dôstojnosť alebo vážnosť v spoločnosti. Takýto stav by podľa názoru odvolacieho súdu mohol nastať iba za predpokladu, že by žalobca pred neoprávneným zásahom do jeho osobnostných práv viedol život čestného a bezúhonného človeka. Tento predpoklad naplnený nebol.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil napadnutý rozsudok v časti, ktorou bola zamietnutá žaloba o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch do sumy 70 000 eur. Výrok napadnutého rozsudku, ktorým bola zamietnutá žaloba o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume prevyšujúcej 70 000 eur do sumy 200 000 eur nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť.

O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu účastníkom nepriznal vzhľadom na ich čiastočný úspech a neúspech vo veci.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.